

Arrest

nr. 236 644 van 9 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 maart 2020.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2020 met toepassing van artikel 3, zesde lid, van het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken.

Gelet op de pleitnota van 20 mei 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2019 waarbij haar verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of”

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij het zoals bepaald in het ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 15 februari 2019, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst. Het nieuw KB van 15 december 2019 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3 van de wet van 15 december 1980, in werking getreden op 3 februari 2020, duidt Albanië opnieuw aan als een veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.1. Het is in dit geval duidelijk dat verzoekster afkomstig is uit een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, §3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zijnde Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in haar hoofde geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is.

In de mate dat verzoekster met haar verwijzing naar de schrapping van Albanië uit de lijst van veilige landen door de Raad van State, betwist dat Albanië als veilig land van herkomst kan beschouwd worden, kan de Raad slechts vaststellen dat in de bestreden beslissing correct wordt verwezen naar het thans actuele en geldende KB van 15 februari 2019 tot uitvoering van artikel 57/6/1, §3, vierde lid van de Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst (cf. RvS 4 juli 2017, nr. 12.496 (c)). Uit de bewoordingen van artikel 57/6/1, §3, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat een land van herkomst pas als veilig wordt beschouwd na een grondig onderzoek waarin met verscheidene en strikt omliggende criteria rekening wordt gehouden. Bovendien betreft het een weerlegbaar vermoeden. Het komt aan de asielzoeker toe om duidelijke en met substantiële redenen aan te tonen dat zijn land van herkomst desondanks in zijn specifieke omstandigheden en in afwijking van de algemene situatie aldaar niet als veilig kan worden beschouwd en dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk wordt vervolgd of een reëel risico loopt op ernstige schade. De bewijslast rust in casu op verzoekster. Zij dient de aangevoerde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in concreto aan te tonen. Verzoekster blijft hier echter in gebreke.

3.2. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven die aantonen dat, ondanks haar afkomst uit een veilig land, haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.

In de bestreden beslissing worden de nodige vraagtekens geplaatst bij de geloofwaardigheid van de verklaringen omtrent de problemen die verzoekster aangaf te hebben met de heer D. M.

Aangezien verzoekster het huiselijk geweld gepleegd door haar vader linkte aan voormelde problemen, wordt naar de mening van de commissaris-generaal ook de geloofwaardigheid van de problemen met haar vader ondermijnd en geldt hetzelfde voor de verklaring van verzoekster dat zij met haar kind alleen zou staan zonder steun van haar familie. Daarnaast stelt de commissaris-generaal vast dat verzoekster geen overtuigende feiten of elementen heeft aangehaald waaruit kan blijken dat zij geen of onvoldoende beroep kond doen – of in het geval van eventuele toekomstige problemen bij een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten. Wat de verklaring betreft dat verzoekster zonder de steun van familie alleen zou komen te staan met haar kind, duidt de commissaris-generaal er tevens op dat dit onvoldoende is om te gewagen van een vervolging in vluchtenrechtelijke zin of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Tot slot brengt verzoekster geen enkel concreet element aan dat het mogelijk maakt te bewijzen dat de situatie in Albanië zodanig is geëvolueerd dat de informatie waarover het commissariaat-generaal beschikt en die aan het dossier werd toegevoegd, niet meer relevant zou zijn en dat de door verzoekster neergelegde documenten de vaststellingen niet kunnen wijzigen, aldus de commissaris-generaal

3.3. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontcrachten nu zij in wezen niet verder komt dan een theoretische en algemene uiteenzetting met verwijzingen naar rechtspraak, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, en het tegenspreken en bekritisieren van de gedane vaststellingen.

3.3.1 De Raad stelt vast dat waar verzoekster in haar verzoekschrift stelt dat zij vreest om het slachtoffer te worden van ernstige feiten van bedreigingen en vervolgingen door D. M. en “zijn vader”, zij hier voorheen nooit gewag van heeft gemaakt.

Immers, noch tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch nadien tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal heeft verzoekster melding gemaakt van het feit dat zij naast een vrees voor haar vader ook een vrees zou koesteren ten aanzien van de vader van D. M. Ook in haar verzoekschrift verwijst verzoekster voor het overige naar de problemen met “haar vader”.

In zoverre verzoekster daadwerkelijk doelt op de vader van D. M. komt zij dus niet verder dan blote beweringen die niet in het minst met enig concreet begin van bewijs worden gestaafd en aannemelijk gemaakt. Aan de beweerdte vrees voor de vader van D. M. kan dan ook geen geloof worden gehecht.

3.3.2. Wat de problemen met D. M. betreft, beperkt verzoekster zich tot het herhalen dat zij vreest door hem onder druk te worden gezet en de stelling dat hij een grote crimineel is die uit een rijke en machtige familie komt. Zij poneert dat hij na te zijn opgepakt in Italië omwille van zijn criminele activiteiten, vrijkwam in april 2019 waarna hij haar sinds juni 2019 mishandelde. De commissaris-generaal motiveert echter dat verzoekster verklaarde niet te weten hoe lang D. M. in de gevangenis verbleef, wanneer hij werd vrijgelaten en wanneer hij terugkeerde naar Albanië. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoekster dat hij een jaar geleden werd vrijgelaten in Italië en terugkeerde naar Albanië. Wanneer verzoekster hiermee wordt geconfronteerd, zo gaat de commissaris-generaal verder, herhaalt zij louter dat zij niet wist wanneer hij vrijgelaten werd. Dit vindt steun in het administratief dossier (cfr. notities van het persoonlijk onderhoud, CGVS, pagina's 11 en 13). De thans door verzoekster weergave van de feiten stemt hiermee aldus wederom niet overeen en zet haar algehele geloofwaardigheid op de helling en ondergraft de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas.

Waar verzoekster op algemene wijze verweer voert door te stellen dat het gebrek aan bewijs over het bestaan en de criminele activiteiten van D. M. irrelevant is en dat zij niet over zulke bewijzen kan beschikken aangezien ze geen “verband” houdt met hem, gaat verzoekster opnieuw voorbij aan de concrete motieven van de bestreden beslissing. De commissaris-generaal overweegt terecht dat indien het daadwerkelijk een criminele familie betreft over wiens arrestatie in de media worden bericht, zoals verzoekster verklaarde, er redelijkerwijs van verzoekster kan worden verwacht zij dienaangaande persartikels kan neerleggen, waarnaar haar ook nadrukkelijk werd gevraagd (cfr. administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, CGVS, pagina 12). De commissaris-generaal stelt tevens terecht vast dat in het enige krantenartikel dat wordt neergelegd de naam M. niet wordt vermeld. Tot op heden wordt geen dienstig bewijs niet bijgebracht.

3.3.3. Wat de vrees voor haar vader betreft, komt verzoekster niet verder dan te herhalen dat het feit dat zij niet meer samen is met haar echtgenote, een schande is voor het gezin.

Haar vader zou haar al zwaar geslagen hebben en zij vreest door hem mishandeld te worden in geval van terugkeer naar Albanië. Samen met de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat verzoekster derhalve haar vrees voor haar vader vasthaakt aan de problemen met D. M. De ongeloofwaardigheid van de problemen met D. M. heeft dan ook de ongeloofwaardigheid van de problemen met de vader tot gevolg. Verzoekster brengt geen elementen bij die tot een ander standpunt kunnen leiden.

3.3.4. Zowel wat betreft de problemen met D. M. als wat de situatie met haar vader betreft, stelt de commissaris-generaal tegenstrijdigheden en hiaten vast. Van een persoon die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze van meet af aan doorheen de gehele procedure zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielrelaas en dat alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van dit vluchtrelaas, die op zijn persoonlijke situatie betrekking hebben en die de directe aanleiding vormen van of rechtstreeks verband houden met zijn vertrek uit zijn land. Daar de aangehaalde gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op haar verdere leven, kunnen zij geacht worden in verzoekster haar geheugen te zijn gegrift zodat zij bij machte zou moeten zijn deze op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten. Verzoekster is hier echter manifest in gebreke gebleven, getuige hiervan de verschillende concrete en pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing die door verzoekster op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd. Verzoekster ontkracht noch weerlegt de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties in haar verklaringen en zij biedt er geen aannemelijke uitleg voor. Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot of direct verband houden met het vertrek uit het land van herkomst. Deze doen wel degelijk en op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van het ingeroepen vluchtrelaas.

3.3.5. Waar verzoekster voorhoudt dat geen rekening werd gehouden met haar kwetsbaar profiel, meer bepaald dat zij een zwangere vrouw is die in geval van terugkeer naar Albanië alleen met haar kind zonder financiële middelen zal moeten leven, overtuigt zij niet. In de bestreden beslissing worden vooreerst vraagtekens geplaatst bij de verklaring dat verzoekster met haar kind alleen zou staan zonder steun van haar familie. Dit aangezien de geloofwaardigheid van de problemen met haar vader niet staande blijft. Verder wordt in de bestreden beslissing tevens pertinent opgemerkt dat de verklaring dat verzoekster zonder steun van haar familie alleen zou komen te staan met haar kind onvoldoende is om te gewagen van een vervolging in vluchtenrechtelijke zin of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De commissaris-generaal voegt tevens op goede gronden toe dat, verwijzende naar de meerdere (hogere) studies die verzoekster heeft gedaan en het gegeven dat zij reeds gewerkt heeft, uit niets blijkt dat zij niet op zelfstandige basis een leven kan uitbouwen in Albanië. Verzoekster slaagt er niet in de deze vaststellingen in een ander daglicht te stellen. Zij brengt geen elementen bij die erop wijzen dat zij in Albanië als alleenstaande vrouw een bijzonder risico loopt op onmenselijke en vernederende behandeling of ernstige schade.

3.3.6. Zelfs al wordt er alsnog geloof gehecht aan de door verzoekster ingeroepen vrees voor D. M. en/of het huiselijk geweld door haar vader, dan nog blijkt uit niets en maakt verzoekster niet aannemelijk dat het haar dienaangaande aan nationale bescherming ontbreekt.

De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij of zij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu geenszins het geval is.

De commissaris-generaal oordeelt, op basis van de informatie waarnaar wordt gerefereerd in de bestreden beslissing, op goede grond dat zelfs indien er geloof kan worden gehecht aan de problemen met D. M. en/of het huiselijk geweld door verzoekster haar vader, dan nog dient vastgesteld te worden dat verzoekster geen overtuigende feiten of elementen aangehaald heeft aangehaald waaruit kan blijken dat zij voor de door haar aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep kon doen – of in het geval van eventuele toekomstige problemen bij een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten. De commissaris-generaal verwijst hierbij zowel naar maatregelen om politieke en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen, als naar maatregelen ten aanzien van huiselijk geweld.

Verzoekster betoogt in haar verzoekschrift: "Bovendien, wat betreft D. heeft verzoekster een lid van zijn gezin die in die politie werkt. Die man die zijn neef is, beheert tot de rang van gewone politieagent. Verzoekster heeft met hem gepraat over haar problemen. Zij heeft hem aangeraad geen klachten in te dienen omdat D. veel kennissen die zijn hoger geplaatst in de politie en in de overheid heeft. Rekening houdend met de situatie op gebied van corruptie in Albanie, heeft D. waarschijnlijk veel invloed op de autoriteiten.

Verzoekster heeft al dit element gedurende zijn gehoor aangehaald maar de tegenpartij heeft er geen rekening mee gehouden." Dat verzoekster zou hebben gepraat met een neef van M. D. die politieagent is, heeft zij nooit eerder aangehaald, noch tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal, noch tijdens het interview bij de dienst vreemdelingenzaken.

Uit haar verklaringen blijkt echter dat zij aangaf dat zij enkel haar neef sprak, die politieagent is en dat hij haar afraadde om klacht in te dienen omdat de familie M. machtig is (cfr. administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, CGVS, pagina's 9, 11 en 14). Verzoekster komt niet verder dan een loutere bewering die niet in het minst met enig concreet begin van bewijs wordt gestaafd en aannemelijk gemaakt.

Verzoekster verwijst naar de kennissen die M. D. bij de overheid en de politie zou hebben, evenals naar zijn mogelijke invloed. Zij gaat echter niet in op de concrete motieven van de bestreden beslissing waarin wordt uiteengezet: "Uw bewering dat uw belager familie is van volksvertegenwoordiger A. P. volstaat geenszins om te besluiten dat u in geval van problemen met D. geen beroep kan doen op uw autoriteiten. Vooreerst betreft de beweerde familieband tussen D. en de volksvertegenwoordiger niet meer dan een blote, niet gestaafde bewering (CGVS, p. 12-13). Ook al zouden D. en Armando familie zijn, deze beweerde familieband volstaat evenmin om te besluiten dat D. in staat is om A. in zijn voordeel te beïnvloeden. Tot slot blijkt uit informatie dat A. P. in 2015 door de politie werd gearresteerd op beschuldiging van illegaal wapenbezit, het toebrengen van ernstige verwondingen en het uiten van doodsb bedreigingen en dat het openbaar ministerie in 2017 het ontslag van P. als parlamentslid eiste nadat bleek dat P. in het kader van de vetting-procedure (een verplichte procedure waarbij functionarissen hun strafrechtelijk verleden kenbaar dienen te maken) zijn eerdere veroordelingen verborgen hield."

Hoe dan ook doet verzoekster met haar verklaringen te hebben gepraat met haar neef, dan wel de neef van M. D., geen afbreuk aan de vaststelling dat geen klacht werd ingediend. Dit is evenmin het geval wat betreft de problemen met haar vader. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar hij het schuldgevoel van verzoekster omwille van de situatie niet als rechtvaardiging aanvaardt. Verzoekster doet geen afbreuk aan de pertinente opmerking van de commissaris-generaal dat de bedoeling van het indienen van een klacht er precies in bestaat bescherming te verkrijgen tegen de belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden.

Verzoekster citeert voorts uit en verwijst naar meerdere algemene rapporten en artikelen, en voegt er meerdere toe aan haar verzoekschrift. Een loutere verwijzing naar algemene rapporten en artikelen volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, gelet op de concrete motivering dienaangaande die net als de overige concrete motieven in de bestreden beslissingen geenszins worden ontkracht of weerlegd, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Het verdere uitvoerige, doch algemene betoog in het verzoekschrift dat daadwerkelijke effectieve, doeltreffende en niet-tijdelijke bescherming zou ontbreken, berust aldus niet op meerdere ernstige persoonlijke pogingen om nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten te (trachten te) bekomen.

De Raad wijst er, zoals de commissaris-generaal, op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034).

De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

In zoverre verzoekster een selectieve lezing houdt van de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië, waarbij zij tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, slaagt zij er niet in (met concrete, valabele en objectieve elementen) aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekster zegt te vrezen. Verzoekster maakt hiermee bovendien geenszins concreet aannemelijk dat het haar met betrekking tot haar verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert.

Betreffende verzoeksters verwijzing naar rechtspraak van de Raad dient er nog op te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. X; RvS 16 juli 2010, nr. X (c); RvS 18 december 2008, nr. X(c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

Verzoekster maakt aldus geenszins aannemelijk in Albanië alle redelijke van haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput en slaagt er niet in aan te tonen dat het haar met betrekking tot haar verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert.

3.3.7. Verzoekster brengt geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

3.3.8. In de mate verzoekster de artikelen 2 en 3 van het EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Met toepassing van artikel 39/73, § 4 van de Vreemdelingenwet, heeft verzoekende partij voor de inwerkingtreding van het bijzondere machtenbesluit nr.19 van 5 mei 2020 gevraagd om gehoord te worden. Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit heeft verzoekende partij een pleitnota overgemaakt. In dit kader dient te worden benadrukt dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

3.1. In de pleitnota van 20 mei 2020 voert verzoekende partij aan dat, door voormeld machtenbesluit, haar toegang tot de rechter en haar rechten van verdediging worden beperkt (miskenning van de artikelen 6 en 13 van het EVRM), terwijl zij gevraagd heeft om gehoord te worden in het kader van haar asielprocedure. Verzoekende partij volhardt in haar vraag om gehoord te worden en meent dat de problematiek van Covid-19 geenszins rechtvaardigt dat haar rechten beknot worden. Verzoekende partij meent dat het uitzonderingsregime eveneens het recht op gelijke behandeling schendt.

De Raad benadrukt dat verzoekende partij met onderhavige procedure beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en dat de rechten van verdediging gerespecteerd zijn. Verzoekende partij heeft middels de pleitnota gebruik gemaakt van de mogelijkheid om haar opmerkingen te formuleren op de in de beschikking van 11 maart 2020 opgenomen grond en heeft deze voorgelegd aan de Raad. Verzoekende partij toont derhalve niet aan welk belang zij heeft bij het aanvoeren van dit argument.

Verder kan niet worden ingezien noch wordt dit door verzoekende partij aangetoond op welke wijze het recht op gelijke behandeling geschonden wordt. Dit beginsel vereist immers dat allen die zich in een zelfde feitelijke en rechtstoestand bevinden op gelijke wijze worden behandeld. De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie, vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is. Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen. Het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel. De voormelde garanties gelden ook wanneer een verschil in behandeling wordt ingesteld ten nadele van vreemdelingen die zich in België bevinden (RvS 17 juli 2002, nr. 109.418). Het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel kunnen derhalve slechts geschonden zijn indien de verzoekende partij met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat in rechte en in feite gelijke gevallen ongelijk werden behandeld zonder dat er een objectieve verantwoording bestaat voor deze ongelijke behandeling. Verzoekende partij blijft hier echter met haar betoog in de pleitnota in gebreke. Immers, alle partijen die voor de inwerkingtreding van het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 gevraagd hebben om gehoord te worden, waaronder ook verzoekende partij, werden uitgenodigd om met toepassing van artikel 3, zesde lid van voormeld bijzondere machtenbesluit een pleitnota over te maken binnen de 15 dagen na de verzending van de beschikking teneinde ook in deze crisisperiode en in de moeilijke werkomstandigheden, rechtsbescherming te kunnen bieden met voldoende aandacht voor de rechten van verdediging. In tegenstelling tot wat verzoekende partij in de pleitnota poneert, worden haar rechten door voormeld machtenbesluit geenszins beknot.

3.2. Verzoekende partij voert verder aan: *“Dat zij in geen geval zich akkoord kan verklaren met de bijzonder beperkte analyse, die niet in concreto antwoordt op haar verzoekschrift, noch in rechte, noch in feite, en die derhalve onterecht op basis van een onvolledige analyse van het dossier, die wel gebeurde in zijn verzoekschrift, de beslissing van de CGVS zou bevestigen. Inderdaad, verzoekende partij had in haar verzoekschrift met zorg de verschillende motieven van de CGVS weerlegt. Verzoekende partij meent dat de voorafgaandelijke beschikking geenszins een antwoord biedt op deze kritieken en opmerkingen en dan ook in geen geval gevolgd kan worden.”*

Verzoekende partij volhardt in alle middelen zoals uiteengezet in haar verzoekschrift. Verzoekende partij stelt dat het onterecht is dat er *“vraagtekens”* gesteld worden bij de waarachtigheid van haar relaas. Zij wijst op een verschrijving in haar verzoekschrift. Ze volhardt in haar relaas en herneemt voorts summier de in haar verzoekschrift ontwikkelde argumentatie.

Verzoekende partij kan niet worden gevolgd in haar kritiek dat voornoemde beschikking geen antwoord biedt op de in haar verzoekschrift aangevoerde grieven waarvan zij aangeeft dat deze de verschillende motieven van het CGVS weerlegt.

Dient benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de Raad het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

In voornoemde beschikking wordt vastgesteld dat verzoekende partij niet lijkt aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing en beschikking kan verzoekende partij bezwaarlijk poneren dat er onterecht *“vraagtekens”* worden gesteld bij de waarachtigheid van haar relaas. De beschikking van 11 maart 2020 motiveert als volgt:

“3.3.2. Wat de problemen met D. M. betreft, beperkt verzoekster zich tot het herhalen dat zij vreest door hem onder druk te worden gezet en de stelling dat hij een grote crimineel is die uit een rijke en machtige familie komt. Zij poneert dat hij na te zijn opgepakt in Italië omwille van zijn criminele activiteiten, vrijkwam in april 2019 waarna hij haar sinds juni 2019 mishandelde. De commissaris-generaal motiveert echter dat verzoekster verklaarde niet te weten hoe lang D. M. in de gevangenis verbleef, wanneer hij werd vrijgelaten en wanneer hij terugkeerde naar Albanië. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoekster dat hij een jaar geleden werd vrijgelaten in Italië en terugkeerde naar Albanië.

Wanneer verzoekster hiermee wordt geconfronteerd, zo gaat de commissaris-generaal verder, herhaalt zij louter dat zij niet wist wanneer hij vrijgelaten werd. Dit vindt steun in het administratief dossier (cfr. notities van het persoonlijk onderhoud, CGVS, pagina's 11 en 13). De thans door verzoekster weergave van de feiten stemt hiermee aldus wederom niet overeen en zet haar algehele geloofwaardigheid op de helling en ondergraaft de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas.

Waar verzoekster op algemene wijze verweer voert door te stellen dat het gebrek aan bewijs over het bestaan en de criminele activiteiten van D. M. irrelevant is en dat zij niet over zulke bewijzen kan beschikken aangezien ze geen "verband" houdt met hem, gaat verzoekster opnieuw voorbij aan de concrete motieven van de bestreden beslissing. De commissaris-generaal overweegt terecht dat indien het daadwerkelijk een criminele familie betreft over wiens arrestatie in de media worden bericht, zoals verzoekster verklaarde, er redelijkerwijs van verzoekster kan worden verwacht zij dienaangaande persartikels kan neerleggen, waarnaar haar ook nadrukkelijk werd gevraagd (cfr. administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, CGVS, pagina 12). De commissaris-generaal stelt tevens terecht vast dat in het enige krantenartikel dat wordt neergelegd de naam M. niet wordt vermeld. Tot op heden wordt geen dienstig bewijs niet bijgebracht.

3.3.3. Wat de vrees voor haar vader betreft, komt verzoekster niet verder dan te herhalen dat het feit dat zij niet meer samen is met haar echtgenote, een schande is voor het gezin. Haar vader zou haar al zwaar geslagen hebben en zij vreest door hem mishandeld te worden in geval van terugkeer naar Albanië. Samen met de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat verzoekster derhalve haar vrees voor haar vader vasthaakt aan de problemen met D. M. De ongeloofwaardigheid van de problemen met D. M. heeft dan ook de ongeloofwaardigheid van de problemen met de vader tot gevolg. Verzoekster brengt geen elementen bij die tot een ander standpunt kunnen leiden.

3.3.4. Zowel wat betreft de problemen met D. M. als wat de situatie met haar vader betreft, stelt de commissaris-generaal tegenstrijdigheden en hiaten vast. Van een persoon die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze van meet af aan doorheen de gehele procedure zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielrelaas en dat alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van dit vluchtrelaas, die op zijn persoonlijke situatie betrekking hebben en die de directe aanleiding vormen van of rechtstreeks verband houden met zijn vertrek uit zijn land. Daar de aangehaalde gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op haar verdere leven, kunnen zij geacht worden in verzoekster haar geheugen te zijn gegrift zodat zij bij machte zou moeten zijn deze op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten. Verzoekster is hier echter manifest in gebreke gebleven, getuige hiervan de verschillende concrete en pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing die door verzoekster op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd. Verzoekster ontkracht noch weerlegt de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties in haar verklaringen en zij biedt er geen aannemelijke uitleg voor. Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot of direct verband houden met het vertrek uit het land van herkomst. Deze doen wel degelijk en op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van het ingeroepen vluchtrelaas.

3.3.5. Waar verzoekster voorhoudt dat geen rekening werd gehouden met haar kwetsbaar profiel, meer bepaald dat zij een zwangere vrouw is die in geval van terugkeer naar Albanië alleen met haar kind zonder financiële middelen zal moeten leven, overtuigt zij niet. In de bestreden beslissing worden vooreerst vraagtekens geplaatst bij de verklaring dat verzoekster met haar kind alleen zou staan zonder steun van haar familie. Dit aangezien de geloofwaardigheid van de problemen met haar vader niet staande blijft. Verder wordt in de bestreden beslissing tevens pertinent opgemerkt dat de verklaring dat verzoekster zonder steun van haar familie alleen zou komen te staan met haar kind onvoldoende is om te gewagen van een vervolging in vluchtenrechtelijke zin of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De commissaris-generaal voegt tevens op goede gronden toe dat, verwijzende naar de meerdere (hogere) studies die verzoekster heeft gedaan en het gegeven dat zij reeds gewerkt heeft, uit niets blijkt dat zij niet op zelfstandige basis een leven kan uitbouwen in Albanië. Verzoekster slaagt er niet in de deze vaststellingen in een ander daglicht te stellen. Zij brengt geen elementen bij die erop wijzen dat zij in Albanië als alleenstaande vrouw een bijzonder risico loopt op onmenselijke en vernederende behandeling of ernstige schade.

3.3.6. Zelfs al wordt er alsnog geloof gehecht aan de door verzoekster ingeroepen vrees voor D. M. en/of het huiselijk geweld door haar vader, dan nog blijkt uit niets en maakt verzoekster niet aannemelijk dat het haar dienaangaande aan nationale bescherming ontbreekt.

De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij of zij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu geenszins het geval is.

De commissaris-generaal oordeelt, op basis van de informatie waarnaar wordt gerefereerd in de bestreden beslissing, op goede grond dat zelfs indien er geloof kan worden gehecht aan de problemen met D. M. en/of het huiselijk geweld door verzoekster haar vader, dan nog dient vastgesteld te worden dat verzoekster geen overtuigende feiten of elementen aangehaald heeft aangehaald waaruit kan blijken dat zij voor de door haar aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep kon doen – of in het geval van eventuele toekomstige problemen bij een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten. De commissaris-generaal verwijst hierbij zowel naar maatregelen om politieke en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen, als naar maatregelen ten aanzien van huiselijk geweld.

Verzoekster betoogt in haar verzoekschrift: "Bovendien, wat betreft D. heeft verzoekster een lid van zijn gezin die in die politie werkt. Die man die zijn neef is, beheert tot de rang van gewone politieagent. Verzoekster heeft met hem gepraat over haar problemen. Zij heeft hem aangeraad geen klachten in te dienen omdat D. veel kennissen die zijn hoger geplaatst in de politie en in de overheid heeft. Rekening houdend met de situatie op gebied van corruptie in Albanie, heeft D. waarschijnlijk veel invloed op de autoriteiten.

Verzoekster heeft al dit element gedurende zijn gehoor aangehaald maar de tegenpartij heeft er geen rekening mee gehouden." Dat verzoekster zou hebben gepraat met een neef van M. D. die politieagent is, heeft zij nooit eerder aangehaald, noch tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal, noch tijdens het interview bij de dienst vreemdelingenzaken.

Uit haar verklaringen blijkt echter dat zij aangaf dat zij enkel haar neef sprak, die politieagent is en dat hij haar afraadde om klacht in te dienen omdat de familie M. machtig is (cfr. administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, CGVS, pagina's 9, 11 en 14). Verzoekster komt niet verder dan een loutere bewering die niet in het minst met enig concreet begin van bewijs wordt gestaafd en aannemelijk gemaakt.

Verzoekster verwijst naar de kennissen die M. D. bij de overheid en de politie zou hebben, evenals naar zijn mogelijke invloed. Zij gaat echter niet in op de concrete motieven van de bestreden beslissing waarin wordt uiteengezet: "Uw bewering dat uw belager familie is van volksvertegenwoordiger A. P. volstaat geenszins om te besluiten dat u in geval van problemen met D. geen beroep kan doen op uw autoriteiten. Vooreerst betreft de beweerde familieband tussen D. en de volksvertegenwoordiger niet meer dan een blote, niet gestaafde bewering (CGVS, p. 12-13). Ook al zouden D. en Armando familie zijn, deze beweerde familieband volstaat evenmin om te besluiten dat D. in staat is om A. in zijn voordeel te beïnvloeden. Tot slot blijkt uit informatie dat A. P. in 2015 door de politie werd gearresteerd op beschuldiging van illegaal wapenbezit, het toebrengen van ernstige verwondingen en het uiten van doodsb bedreigingen en dat het openbaar ministerie in 2017 het ontslag van P. als parlamentslid eiste nadat bleek dat P. in het kader van de vetting-procedure (een verplichte procedure waarbij functionarissen hun strafrechtelijk verleden kenbaar dienen te maken) zijn eerdere veroordelingen verborgen hield."

Hoe dan ook doet verzoekster met haar verklaringen te hebben gepraat met haar neef, dan wel de neef van M. D., geen afbreuk aan de vaststelling dat geen klacht werd ingediend. Dit is evenmin het geval wat betreft de problemen met haar vader. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar hij het schuldgevoel van verzoekster omwille van de situatie niet als rechtvaardiging aanvaardt. Verzoekster doet geen afbreuk aan de pertinente opmerking van de commissaris-generaal dat de bedoeling van het indienen van een klacht er precies in bestaat bescherming te verkrijgen tegen de belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden.

Verzoekster citeert voorts uit en verwijst naar meerdere algemene rapporten en artikelen, en voegt er meerdere toe aan haar verzoekschrift.

Een loutere verwijzing naar algemene rapporten en artikels volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, gelet op de concrete motivering dienaangaande die net als de overige concrete motieven in de bestreden beslissingen geenszins worden ontkracht of weerlegd, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Het verdere uitvoerige, doch algemene betoog in het verzoekschrift dat daadwerkelijke effectieve, doeltreffende en niet-tijdelijke bescherming zou ontbreken, berust aldus niet op meerdere ernstige persoonlijke pogingen om nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten te (trachten te) bekomen.

De Raad wijst er, zoals de commissaris-generaal, op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

In zoverre verzoekster een selectieve lezing houdt van de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië, waarbij zij tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, slaagt zij er niet in (met concrete, valabele en objectieve elementen) aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekster zegt te vrezen. Verzoekster maakt hiermee bovendien geenszins concreet aannemelijk dat het haar met betrekking tot haar verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert.

Betreffende verzoeksters verwijzing naar rechtspraak van de Raad dient er nog op te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. X; RvS 16 juli 2010, nr. X (c); RvS 18 december 2008, nr. X(c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

Verzoekster maakt aldus geenszins aannemelijk in Albanië alle redelijke van haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput en slaagt er niet in aan te tonen dat het haar met betrekking tot haar verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert.

3.3.7. Verzoekster brengt geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

3.3.8. In de mate verzoekster de artikelen 2 en 3 van het EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Met het summier hernemen en benadrukken van bepaalde argumenten zoals ontwikkeld in het oorspronkelijk verzoekschrift, vermag verzoekende partij geen afbreuk te doen aan voormelde in de beschikking opgenomen grond.

In de mate verzoekende partij in haar pleitnota aanhaalt dat zij een verschrijving heeft begaan door in haar verzoekschrift te stellen dat: "1. Met oog op het Verdrag van Genève, vreest verzoekster om slachtoffer te worden van ernstige feiten van bedreigingen en vervolgingen door D. M. en zijn vader.", wijst de Raad erop dat in het verzoekschrift inderdaad éénmalig wordt vermeld dat verzoekende partij een vrees heeft voor D.M. en zijn vader, doch dat dit duidelijk een materiële vergissing is aangezien voor het overige telkens doorheen haar verzoekschrift wordt verwezen naar de problemen met D.M. en haar vader.

Hoe dan ook doet het voorgaande geen afbreuk aan de vaststelling dat wel degelijk de nodige vraagtekens moeten worden geplaatst bij de geloofwaardigheid van de verklaringen omtrent haar beweerde problemen en dat zij geen overtuigende feiten of elementen heeft aangehaald waaruit kan blijken dat zij geen of onvoldoende beroep kon doen – of in het geval van eventuele toekomstige problemen bij een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten.

4. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS